

วชิราปรีชา

Chang

Chang

วชิราปรีชาสาร

ศิริกัญญา

• *Net* •
๒๓๔

วัยบริสุทธิ์

‘ในฝัน’

ISBN 974-298-210-4

พิมพ์ครั้งแรกใน “แม่และเด็ก” พ.ศ. 2522

พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ. 2524

พิมพ์ครั้งที่สาม พ.ศ. 2535

พิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ. 2545

สุวิริยาสาส์น จัดพิมพ์

122/107-109 ประชาอุทิศ 91/1 แขวงทุ่งครุ

เขตทุ่งครุ กทม. 10140

โทร. 0-2871-7542-44 โทรสาร 0-2871-7545

ชมรมเด็ก จัดจำหน่าย

122/110 ประชาอุทิศ 91/1 แขวงทุ่งครุ

เขตทุ่งครุ กทม. 10140

โทร. 0-2871-7542-44 โทรสาร 0-2871-7545

www.chomromdek.com

הדפסה

1

ฉันมาอยู่บ้านเล็กหลังนี้เมื่อเกือบสิบปีมาแล้ว เมื่อมาอยู่ใหม่ๆ แสบจะเจียบสบ เพราะอยู่ในซอยนอกเมือง และเมืองของเรายังเป็นเมืองเล็ก เมืองหลวงเก่าไม่ได้รวมอยู่กับกรุงเทพมหานครเช่นทุกวันนี้ ความสะดวกสบายทั้งหลายย่อมจะมีน้อยกว่าอยู่ในเมือง ไม่มีน้ำประปาใช้ ไม่มีโทรศัพท์ ถนนสายสำคัญของตำบลเป็นหลุมเป็นบ่อ ทางเดินเข้าซอยไม่มีไฟถนน รถเมล์มีวิ่งเพียงสายเดียวและสามทุ่มก็หยุดวิ่ง แต่ก็ยังดีที่มีไฟฟ้าใช้ ไม่ถึงกับต้องอยู่ท่ามกลางความมืดและแสงสลัว ๆ ของตะเกียงลานหรือตะเกียงชนิดอื่น ๆ เหมือนบ้านเดิมของฉันตอนยังเป็นเด็ก

ฉันก็ไม่ได้ลำบากอะไรนักหนา ฉันและสามีทำงานนอกบ้านด้วยกันทั้งคู่ บ้านหลังนี้เป็นบ้านที่คุณแม่ของเขารับขายฝากไว้และได้มาเป็นกรรมสิทธิ์ในภายหลัง ตอนที่เรายังไม่ได้แต่งงานกัน บ้านนี้จึงเป็นบ้านให้เช่า มีคนขับรถรับจ้าง

บ้าง พวกทำงานโรงงานบ้างมาเช่าอยู่ ส่วนราคาค่าเช่าไม่แพง
นัก แม้บ้านจะเล็กมีเพียงชั้นเดียว ไม่มีห้องครัวโดยเฉพาะ แต่
มีรั้วรอบขอบชิด ด้านหนึ่งมีคลองสายเล็ก ๆ พอให้อาศัยใช้
น้ำได้ ข้อสำคัญน้ำในคลองเล็กสายนี้ขึ้นลงตามแม่น้ำ น้ำไม่
เน่า ตักใส่โอ่งกวนสารส้มแล้วก็ใช้ซักผ้าอาบน้ำได้ น้ำกินก็
อาศัยน้ำฝน พอเราแต่งงานกันก็ย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่กันสองคน
มีคนรับใช้ช่วยงานบ้านคนหนึ่ง ก่อนมาอยู่ก็ซ่อมแซมทาสี
เสียใหม่ให้ดีขึ้น ซื้อเครื่องสูบน้ำมาใช้ผ่อนแรง จัดมุมหนึ่งใน
บ้านเป็นครัวเล็ก ๆ ใช้เตาแก๊ส บริการแก๊สยุคนั้นยังไม่แพงมาก
และบริการดี เพราะพ่อค้ายังมีแก๊สเหลือเฟือและต้องการลูกค้า
มากกว่าเดี๋ยวนี้ ถึงจะอยู่ไกลไปหน่อยรถเข้าได้เขาก็บริการส่ง
แก๊สถึงที่ เรื่องกับข้าวเราก็ซื้อมาตุ๋นไว้ในตู้เย็นคราวละหลาย ๆ วัน

เมื่อเราไม่ต้องผ่อนบ้านจัดสรรอย่างผิวเผินสมัยใหม่
คู่อื่น ๆ ที่ฐานะไม่ดีนัก เราจึงมีเงินพอซื้อตู้เย็น เตาแก๊ส ต่อ
ตู้หนังสือไว้เก็บตำรับตำราและหนังสืออื่นซึ่งเราต้องใช้ในการ
ทำงาน งานของเราสองคนต้องอยู่กับกองหนังสือตลอดเวลา
เพราะเป็นงานทำหนังสือวิชาการให้เด็กอ่าน ต้องค้นคว้าต้อง
อ่านหนังสือมาก บ้านหลังเล็กของเราจึงเต็มไปด้วยตู้และชั้น
เก็บหนังสือมากกว่าสมบัติอื่นๆ และที่ดียิ่งขึ้นไปอีกก็คือเรา
ยังมีเงินพอไปดาวนัรรถอิตาลีขนาดกลางมาไว้ใช้คันหนึ่ง แล้ว
ค่อย ๆ ผ่อนส่งที่เหลือให้หมดในเวลาสองปีครึ่ง

ชีวิตคู่ของเราก็มีความสุขกันดี แม้จะไม่หวานจ้อย
อย่างนวนิยายรัก เราอายุมากแล้ว ฉันทายกำลังจะย่างขึ้น
เลขสามเมื่อเราแต่งงานกัน ส่วนเขาอายุมากกว่าฉันสี่ปี เรา
เป็นเพื่อนกันมากกว่าคู่รัก รู้จักกันมานาน ทำงานร่วมกัน
มานาน ไม่ได้มีความสัมพันธ์ฐานคนรักกันมาก่อน เราต่าง
คนต่างคบหาสมาคมกับเพื่อนต่างเพศตามความพอใจของเรา
และเมื่อระอาชีวิตโสดขึ้นมาเต็มที่ เราก็ตกลงแต่งงานกัน
เนื่องจากได้เห็นแล้วว่า เราสองคนจะอยู่ด้วยกันได้ดีในฐานะคู่
ชีวิต เพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุข เราไม่ได้หวังว่าชีวิตของเราจะเต็มไปด้วย
ด้วยความรักอันแสนหวาน ปราศจากความทุกข์ เรารู้ว่า
ชีวิตที่แท้จริงเริ่มต้นในวันแต่งงาน มิใช่จบลงที่ตรงนั้น

แน่นอนทีเดียว เราหวังว่าจะได้มีลูกไว้เชยชมกับเขา
สักคนหนึ่ง ฉันทอยากได้ลูกผู้หญิง ฉันทมีหลานชายหลายคน
และแสนจะระอากับความซนของเด็กเหล่านั้น แต่พอมีลูกผู้หญิง
สนใจ ฉันทก็รู้ว่าความซนไม่เกี่ยวกับเพศของเด็กเลย แต่อยู่ที่
ตัวเด็กโดยแท้ เพราะลูกสาวของฉันทซนยิ่งกว่าเด็กผู้ชาย
และฉันทก็รักเจ้าหล่อนมาก แม้จะต้องคอยดุคอยว่าคอยวิ่งไล่
ตามอยู่ทั้งวัน เด็กผู้หญิงน่ารักกว่าเด็กผู้ชายตรงที่ชอบแต่งตัว
และแต่งได้หลายแบบน่ารักน่าเอ็นดูกว่า ช่างพูดช่างว่ามากกว่า

ฉันทยังจำได้ถึงความน่ารักน่าชังของเขาเมื่อยังเล็ก
พูดจาไม่ประสีประสา ผิดกับเดี๋ยวนี้ วัยอันแสนบริสุทธิ์ของ

ลูกได้อำลาจากลูกไปเร็วเกินควร ลูกโตเร็วเกินไปและได้รู้จัก
กับความชั่วร้ายของมนุษย์เร็วเกินไป อันที่จริงความร้ายกาจ
ของมนุษย์อื่นที่พบกับลูกมิได้ชั่วร้ายอะไรนักหนา หากว่าเรื่อง
ที่เกิดขึ้นนี้เกิดกับคนโตกว่านี้ มันเป็นเพียงกิเลสย่อย ๆ เล็ก ๆ
น้อย ๆ ของคนเท่านั้น แต่หัวใจดวงน้อยของลูกยังบอบบาง
นัก ลูกคาดไม่ถึงว่าคนเราจะสนุกกับความเดือดเนื้อร้อนใจของ
ผู้อื่นได้ ลูกจึงผิดหวังเสียใจนักหนา และมันคงฝังใจลูกไปจน
โต เกิดความไม่ไว้วางใจผู้อื่น ระแวงระวังจนขาดความสุข จัน
ก็โต้แต่คอยประโลมลูกให้สบายใจขึ้นเมื่อกลับมาสู่อ้อมอกพ่อแม่
‘ใบเตย’ เป็นเด็กช่างพูด ชอบย้อน และช่างคิด
จันมักจะเห็นภาพลูกเมื่ออายุยังไม่เต็มสามขวบเสมอ ตอน
นั้นลูกพูดจาวุ่นเหินดูเหลือเกิน บางครั้งชอบอดอ้อนให้แม่อุ้ม

“แม่อุ้มหนูหน่อย”

“แม่อุ้มไม่ไหวแล้ว หนูตัวหนัก หนูโตแล้วนะยังกับ
ลูกช้าง” แต่แม่อุ้มลูกขึ้นมา

“อ้อ จันแม่อุ้มเป็นแม่ช้างซี” ลูกย้อน

“ปากร้ายนักลูกคนนี่”

“นี่แม่ช้างใช้ไหม แล้วพ่อก็เป็นพ่อช้าง ย่าก็เป็นย่า
ช้าง” ลูกหัวเราะคิกคัก พอใจในวาจาของตัวเอง

ลูกอยากทำอะไรอย่างผู้ใหญ่เสียจริงๆ เห็นแม่หัน
ผักก็ชอบมาแย่งทำ แม่กลัวมีดจะบาดมือลูก แต่ห้ามเท่าไร

ลูกก็ไม่ฟัง จึงต้องหามิดทื่อๆให้เล่นเล่นหนึ่ง ลูกถือมิดเก่ง
มิดไม่บาดเจ็บเลย วันหนึ่งลูกเห็นนิ้วแม่เป็นแผลถูกของมีคมบาด
ลูกก็ถามแม่ว่า

“แม่โดนมิดบาดหรือ”

“ใช่จ๊ะ”

“แม่โตแล้ว ทำไมยังทำมิดบาดอีกล่ะ หนูยังเล็กอยู่
หนูยังไม่ทำมิดบาดเลย”

“คนเราพลาดได้นี้ลูก เมื่อก่อนหนูก็เคยทำมิดบาด
มือ”

“มิดบาดมือหนู หนูไม่เจ็บหรอก แผลนิดเดียว ของ
แม่แผลใหญ่” ลูกยังไม่ยอมแพ้

“หนูเก่งจ๊ะ”

ไบเตยโอบอ้อมอารีกับเพื่อนๆ ใครมาบ้านก็จะหา
ขนมมาแจกเสมอ และไบเตยยังบอกอีกว่า

“ไว้หนูโตก่อนนะ หนูจะทำงาน เอาเงินมาให้แม่
ให้พ่อ ให้ย่า หนูจะซื้อไอติมให้ทุกคนเลย ให้ย่าด้วย ให้พ่อ
ให้แม่ ให้ยาย ให้น้าแม่ชมพู่ด้วย ให้ชมพู่ด้วย”

“ไว้หนูโตก่อนนะ หนูจะช่วยแม่พิมพ์ดีดเอาไปขาย
เอาตังค์มาซื้อขนม”

ลูกฝันในทางที่ดีเสมอ ลูกไม่เคยมองโลกในแง่ร้ายเลย

เพราะวัยของลูกบริสุทธิ์ ลูกคิดว่าทุกคนรอบข้างจะบริสุทธิ์เช่นเดียวกับลูก

และเมื่อเด็กผิดหวัง หัวใจจึงข้านัก แม่หวังแต่เพียงว่า มันจะรักษาได้ง่ายกว่าหัวใจของคนโตๆ อย่างแม่ เด็กๆ ลืมอะไรเร็วกว่าผู้ใหญ่ไม่ใช่หรือ หวังว่าจะไม่ลึกลงไปในอนุสติของลูก

พ่อแม่เปลี่ยนไป บ้านก็เปลี่ยนไป ลูกก็มีความเปลี่ยนแปลง แต่ที่เหมือนเดิมก็คือเรายังคงไม่มีน้ำประปาใช้ ต้องสูบน้ำคลองขึ้นมาใช้ น้ำในคลองสายนี้ก็เหมือนเดิมเช่นกัน เพราะเริ่มจะมีกลิ่นเหม็นในเวลาสั้นๆ

“เหม็นเหมือนปากคนบางคนแหละ แม่” ใบเตยบอกกับแม่ ฉันทะตุง

“ไม่ทุกคนหรอกน่า ลูก” ฉันทพูดไปอย่างนั้นเอง “ลูกอย่าคอยระแวงคนซีจ๊ะ”

ใบเตยย่นจมูก “ขึ้นไม่ระแวงไว้มัง เราก็แหย่ซีคะ เดี่ยวก็อย่างคราวก่อนหรอก”

“เราไม่เอาใจใส่เสียก็หมดเรื่อง เรื่องเล็กๆน้อยๆ คำนินทาว่าร้ายทำอะไรเราไม่ได้หรอก ถ้าเราไม่สนใจเสียอย่าง”

“ทำไม่ได้หรือแม่ เตยเห็นแม่ไม่สบายใจอยู่ตั้งหลายวัน เตยเองก็มองหน้าใครๆ ไม่สนิทเลย ต้องตอบคำถาม บ้า ๆ อยู่เรื่อย เตยไม่อยากพูดกับใครในซอยนี้ทั้งนั้นเลย”

เมื่อหลายปีก่อนใบเตยยิ้มแย้มแจ่มใสช่างชักชวนทาย
ผู้คน ลูกคุยกับใครต่อใครไม่ว่าคนงานในโรงงานเล็ก ๆ แถว
นั้น คนส่งหนังสือพิมพ์ พนักงานเก็บเงินค่าไฟ ค่าโทรศัพท์
(ตอนเรามาอยู่ใหม่ ๆ ยังไม่มีคู่สาย เพิ่งมีเมื่อหกปีมานี้เอง)
พ่อค้าขนม แม่ค้าหาบเร่ขายขนมที่เดินมาร้องขายขนมอยู่
หน้าบ้าน ลูกทักแม่กระทั่งผู้ชายที่มาตะเบ็งถามหน้าบ้านว่า
“สวัสดีไหมครับคุณ สวัสดีไหมครับ”

เดี๋ยวนี้ลูกเกือบจะไม่พูดกับใครเลย ใครๆคงนึกว่า
ลูกหยิ่งที่เรียนหนังสือในโรงเรียนชั้นหนึ่งของกรุงเทพฯซึ่งเด็กๆ
แถวนี้ไม่มีโอกาส เข้าชั้นลูกก็นั่งรถออกจากบ้านไป กว่าจะ
กลับถึงบ้านก็เย็นโซ แล้วลูกก็ตั้งหน้าตั้งตาทำการบ้านบ้าง
ทำรายงานค้นคว้าอะไรบางอย่างของลูกไป จนถึงเวลาดูรายการ
โทรทัศน์และเข้านอน วันหยุดลูกก็ไม่ไปเล่นกับใคร นอกจาก
ไปบ้านย่า หรือไปเที่ยวนอกบ้านไกล ๆ กับแม่

ลูกไม่ได้หยิ่ง ฉันทรู้ แต่ลูกกลัวและระแวงว่าจะพบ
คนปากเสียเข้าอีก และลูกระอาผู้คนในซอยบ้านเราที่เสียแล้ว
แต่เราจะยกบ้านหนีไปไหนได้เล่า เราไม่ใช่เศรษฐีที่จะย้าย
บ้านเมื่อไรก็ได้ตั้งใจ และถึงจะหนีไปอยู่ที่ไหนๆ ฉันทก็รู้อยู่แก่
ใจว่าเราไม่มีวันหนีคนได้พ้น คนที่ไหนๆก็ไม่ต่างกันเท่าไรหรอก
ใบเตยลูกรัก มีดี มีเลว มีความบกพร่อง ฉันทเอง ก็มีข้อบกพร่อง
มากมาย ใบเตยเองก็มี

เมื่อฉันชี้ข้อบกพร่องของไบเตยให้เจ้าหล่อนรู้ตัว
ไบเตยกลับตอบว่า

“เตยรู้หรือแม่ แต่ถึงยังไงๆเราก็ไม่ได้สนุกกับ
ความเดือดร้อนของคนอื่นก็แล้วกัน เตยว่าใครจะเลวจะดียัง
ไงก็ช่างเหอะ อย่าเทียวก่อความเดือดร้อนให้คนอื่นเขาเพียง
เพื่อให้ตัวเองสนุกก็พอแล้ว”

ฉันไม่อาจเปลี่ยนความคิดเห็นของไบเตยได้ในวันนี้
แต่ฉันก็ยังหวังในวันข้างหน้า

“แม่เองก็มักชี้โกธร เลี้ยงดัง เอ็ดคนเก่ง เวลาโมโห
แล้วเลี้ยงดัง ไม่เห็นแก่หน้าอินทร์หน้าพรหมเลยแหละ เตย
รู้ใช่ไหม”

ไบเตยพยักหน้า

“พ่อเป็นคนขี้ลืม ชอบผิดนัด เหลวไหล บางทีก็พูดจา
เรื่อยเจื้อย เล่นสนุกจนไม่มีกาลเทศะ”

“เตยก็รู้ แต่พ่อก็มีดีเยอะแยะ แม่ถึงได้รักพ่อไง”

“เตยเป็นคนสุรุษสุราย ดื้อ ชอบเอาชนะ เวลาจะ
เอาอะไรขึ้นมาแล้ว ใครขัดใจชอบกรี๊ดใช่ไหม นิสัยนี้เพิ่งค่อย
ยังชั่วเมื่อไม่นานมานี้เอง บางทีเตยก็ขี้โกงด้วย อย่างทำรายงาน
ไม่ได้มาร้องให้แม่ทำให้ แม่ไม่ยอมเตยก็งอนกับแม่ไปตั้ง
หลายวัน จนแม่ช่วยแปลภาษาอังกฤษให้เตยไปเขียนรายงาน
เอง เตยถึงหายงอน”

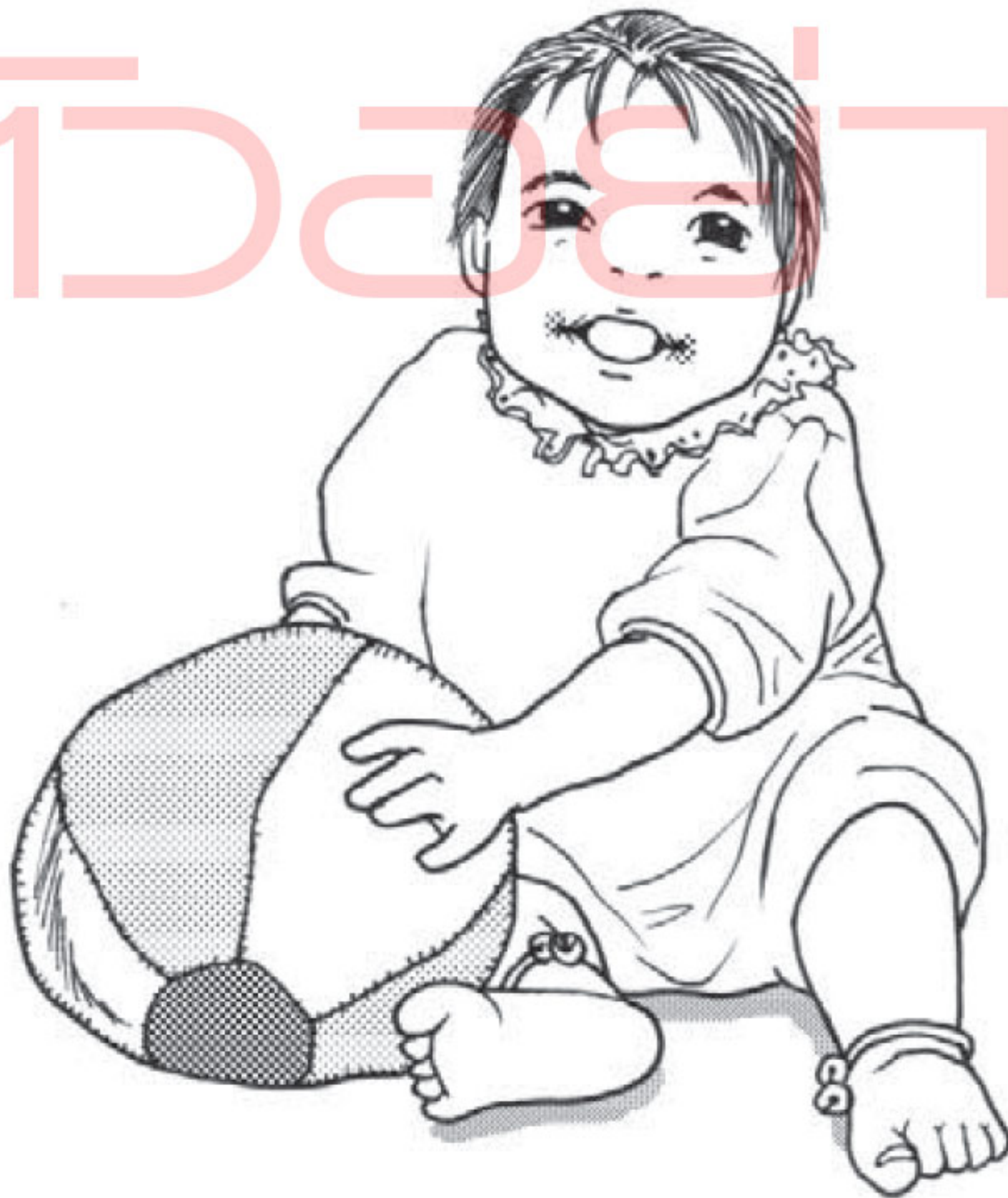
“เท่านั้นเมื่อไหร่ล่ะ” ใบเตยบอกต่อ “เตยยังเป็น
คนขี้โมโหเหมือนแม่ด้วยซี ไม่ได้ตั้งใจนั่งร้องไห้แอบข้างโถ่ง”

“แล้วลูกจะหวังให้คนอื่น ๆ เขาดีพร้อมได้อย่างไร”

“ก็ไม่ต้องพร้อมหรอกแม่ เอาแค่พอทนได้เท่านั้น”

ใบเตยตอบหน้าตาเฉยแล้วก็ชวนฉันคุยเรื่องอื่นต่อ ฉันรู้ว่า
ฉันยังแก้ไขลูกไม่ได้ ยังต้องการเวลาอีกนาน

อะไรล่ะที่ทำให้ใบเตยเป็นอย่างนี้ ฉันจะเล่าให้คุณฟัง
แต่คงจะต้องเล่าถึงเรื่องของเราเองก่อน

ISBN 974-

9 789742 982102

BOOKCODE :
0 1 - W A I B

တစ်ခဲယျာယ

